

ÜHEL
ÕHTUL
JÄRVE
ÄÄRES

romaan

Bethany Chase

Originaali tiitel:
Bethany Chase
One Night at the Lake
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili ja väljamõeldisena kasutatud. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Bethany Chase
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B03378620
ISBN 978-9949-82-574-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu pojale Dominicile.

Et su armas süda juhiks sind alati lahkuse poole.

PROLOOG

Ma näen temast kogu aeg und, kas tead.

See on alati üks ja sama uni. Ma seisan vana kortermaja katusel ja vaatan tähti. Kui ma seal seisan, nägu taeva poole pööratud, mõtlen, et võib-olla, kui näljane surev päike neelab lõpuks Maa ja kõik muutub supernoovaks, leiame me temaga teineteist taas. Talle oleks see mõte meeldinud. „Minu süsinik seondub sinu süsinikuga,“ ütleks ta mulle, pannes käe mu käevangu, et demonstreerida meie sidet.

Ma naeratan ja püüan uskuda, et sellest piisab.

I

Leah

Seitse aastat tagasi

Tõenäoliselt oleksin pidanud olema *veidigi* kurb oma parima sõbra lahkumineku pärast, aga see oli raske, kui arvestada, et olin kogu aeg teadnud, et too mees on haamrinäoga sitapea. Ja pealegi pole ma kunagi häbenenud oma arvamust avaldada. June teadis, mis teda ootab, kui ta mulle helistas.

„Kullake,“ ütlen ma, „Rick Bergstromil on sama palju karismat kui keedetud porgandil. Kas sa oled tõega endast väljas sellepärast, et lõpetasid temaga suhte?“

„Eeeiii, vist mitte. Aga kui keedetud porgand mu maha jätab, siis mida see ütleb minu kohta?“

Surun telefoni vastu õlga, topin sülearvuti kotti ja panen neurobioloogia laboriukse enda taga kinni. „See ei ütle *sinu* kohta mitte kui midagi. See ütleb, et tema käib enda arvates kohtamas kuuma kunstibeibest Aasia tüdrukuga, ja sai šoki, kui avastas, et sul on nii selgroog kui suuvärk.“

„Aga nõme-ee on olla mahajäetud,“ oigab ta.

„Ma tean.“

„Ei tea sa midagi,“ sähvab ta vastu ja teravus tõi naeratuse mu suule. June ütleb, et ma olen suhete koha pealt ennast täis, sest mind pole kunagi maha jäetud; ma ise eelistan mõelda, et mul on lihtsalt vedanud.

„Kuula mind. Sa oled liiga hea, et selle nõmediku pärast norutada. Ta ei ole su aega väärt ja ma olen solvunud, et pean seda sulle üldse meelde tuletama.“

Ta turtsatab. „Suur tänu, vist.“

„Ma mõtlen seda tõsiselt. Aga kui sa kavatsed *norutada*, kas tahad sellest teha filmiõhtut? „Teadmatuse“ ja jäätisega?“

„Kas sa Olliega kokku ei saagi?“

„Njah, aga ma võin tühistada. Ma pigem oleksin sinuga, kui sa looderdad.“

„Ah, sa oled parim. Mul on tegelikult kavas Poojaga õhtustama minna, aga suur tänu, et pakud vabatahtlikult teraapiat mahajätmise puhuks.“

„Alati, mu lapsuke. *Hasta mañana*. Tervita Poojat minu poolt.“

Soe suveõhtu võtab mu koos linna meluga oma embusse, kui välja astun. Mulle meenub, et paljudele ei meeldinud Columbia ülikooli uus loodusteaduste hoone, kui see algul valmis sai, ja tõi ta on, et see klaasist ja terasest torn näeb välja nagu futuristlik Tetrise kuubik, mis on lajatatud teda ümbritsevate vanade uhkete telliskividest daamide keskele. Aga ma armastan seda. Teaduse *mõte* on edasi liikuda, isegi kui see riivab kellegi õrnu tundeid. Minu jaoks on selle hoone tähendus avastamises ja innovatsioonis. Ja nii see peakski olema.

Mu kõht juba koriseb, kui jõuan baari, kus saan Olliega kokku. See koht ei ole uhke, aga seal on kõige maitavamad burgerid Ollie naabruskonnas, võimalik, et kogu linnas – ja meie juba teame, sest oleme veetnud viimased neli aastat asja uurides. Lärm lahvatub mulle vastu kohe, kui avan ukse: sadade vestluste sumin, kõik võistlemas kriiskava kitarrimuusikaga, mingi klassikaline rokk-laul ürgamas valjuhääldajatest. Laul tundub ähmaselt tuttav, mis

tähendab, et see peab olema üks Ollie lemmikbänd; ma ei suuda välja mõelda, milline. Olliel on neli tuhat lemmikbändi. Need kõik kõlavad ähmaselt tuttavlikult.

Ma tõusen kikivarvule ja otsin pilguga Olliet. Rahvahulk aktiveerib mu vaevu varjatud lühikese inimese raevu, eriti just sellepärast, et ma põlgan kõrgeid kontsi, lühikese tüdruku tavapärasest abivahendist. Ükskord ütles üks noormees mulle, et ma peaksin mõtlema kongsakingade kandmisele, kui ma virisen nii palju oma lühikese kasvu pärast. Ma ütlesin talle, et ta peaks mõtlema teiste inimestega kohtamas käimisele.

Kõikudes ketsivarvastel nagu autopoe ees hõljuv täispuhutud reklaamimees, silman viimaks ruumi teises otsas Olliet, kes toetub küünarnukkidega tumedast puidust baariletile. Ja palun vabandust, aga mul on ükskõik, mida inimesed ütlevad, minu poiss-sõber on unelm meeste seas. Et nüüd kõik selge oleks, asi pole selles, et ma kohtan selles osas vastuseisu; asi on selles, et iga kord, kui ma mainin möödaminnes, kui kuum ta on, pööritab June silmi. Mis – hea küll, June pööritab silmi pigem selle pärast, et ta on tüdinenud minu kiidulaulust Olliele, kui arvamusest Ollie enda kohta. June peab seda tõepoolest palju välja kannatama.

Aga vaadake teda ometi, jumala pärast. Ehkki üldmuljet võiks iseloomustada sõnapaariga „poisilikult kena“, on ta näos hämmastav vastuolu: germaanlasele omane hele nahk, sassis pruunid juuksed ja sõbralik lõug paaris kõrgete põsesarnadega, teravalt konksus kulmud, pikk kitsas nina ja huuled, mis võivad näida isegi karmid, kui need just pole tavapäraselt kuratlikuks naeratuses kõverdunud. Ja tal on kõige imetlusväärsemad silmad – *chambray* kanga karva hallikassinine, ümbritsetud tuhmimast hallist. Täna oli tal seljas tavapärase reklaamiagentuuri kliendihalduri tööriietus – tumedad teksad ja *vintage* T-särk, mis liibus täiuslikult ta õlgadele. Kui aus olla, siis ta on veetlev. Ja kuna ta on nii süvenenud oma telefoni, siis võin talle liigi hiilida ja anda õiglase laksu tagumikule.

Telefon kukub kolinal baariletile ja siis ta keerab ringi ja ma kiljatan, sest äkitselt kerkivad mu jalad õhku.

„Pane mind maha!“ kiljun ma, kuid tema vaid naeratab laialt mulle näkku ja pigistab käed ümber mu puusade, kui mina püüan end vabaks kangutada.

„See kulub sulle ära,“ ütleb ta, pöördub siis naeratusega tüdrukute poole meie kõrval, nood põrnitsevad meid pahaselt. „Vabandage meid. Pean siin oma tüdrukut natuke karistama.“ Saanud suure annuse Ollie kätte, nad itsitavad, otsekuu tahaksid ka nemad, et Ollie neid karistaks.

„Ei ole hea mõte näljast naist toidust eemal hoida, Oliver,“ ütlen mina, tõugates teda rindu, kuni ta lubab mul alla libiseda.

„Hea mõte. Tule, ma võtsin laua tahapoole.“ Ta kingib mulle kiire suudluse ja võtab mul käest, et viia vaba kahese laua juurde. Mis osutub baarikõrguseks. Baaritoolidega. Ja ma ei ulatu tugi-pulgani.

Ollie vaatab mulle süütult otsa, kui tabab mu pahase pilgu. „Mida? Sa saad sellega seekord hakkama. Ma arvan, et oled vist kasvanud,“ ütleb ta, käsi mu pea kohal, nagu mõõdaks mind. Ma annan ta käele laksu ja hüppan toolile.

Burgerite ja õlle juures räägime teineteise tegemistest viimase paari päeva jooksul. Vestlus pöördub paratamatult eelolevale reisile Ollie vanemate koju Seneca järve ääres New Yorgi lääneosariigis. Me lahkume järgmise reede pärastlõunal ja ma olen nii põnevil, et saan kogu nädalaks linna maha jätta ja nautida paadisõite ja lõkkeituld ja logelemist ja grillimist, et suudan vaevu tegutseda.

„Kuule,“ ütlen Olliele, „ma tahtsin sinult midagi küsida. Kas June võiks meiega kaasa tulla? Ta pidi minema sitapea Rickiga tolle Hamptoni osajalise kasutusega korterisse nii, et see sääsemõõtu suhe kohtus just äsja kiirust lisanud auto tuuleklaasiga, mis talle lõpu peale tegi, seega on June sunnitud pühadeajaks linna jääma.“

„June ja mingis Hamptoni osaajas?“ Ta kergitab kulmu. Ollie võib ainsa kulmukergitusega tungida asja tuumani. Kui mina üritan seda teha, ma näen välja, nagu mul oleksid näolihaste tõmblused.

„Sinu kahtlus on korrelatsioonis plärtsuga tuuleklaasil,“ ütlen ma, viibutades tema poole friikartuliga. „Ja nii lõpeb June'i mina-olen-pankur eksperiment.“

Ta raputab hämmeldunult pead. Ma mõõnan, et olles koos olnud neli aastat, võime Ollie ja mina olla pisut rahulolevad. Aga ausalt, mehed, kellega June on nende kolme aasta jooksul pärast kolledži lõpetamist kohtamas käinud, näivad teda sama palju segadusse ajavat kui meidki. Ta nagu ütleks jah igapähele, kes teda välja kutsub, hoolimata sellest, kas ta ongi tegelikult huvitatud.

„Niisiis, kas on lahe, et ta tuleb meiega? Oleks igavesti vahva, kui ta kaasa tuleks.“

Ollie langetab pilgu taldrikule, lööb hambad huulde. „Mm, arvatavasti. Aga las ma räägin emaga.“

„Arvatavasti? Kallis, sa tead, et tal ei ole midagi selle vastu. Peale Calebi ei ole seal koos meiega kedagi, eks ole? Nii et June võib saada külalistoa.“

„Mm, kahjuks jagab June külalistuba sinuga. Me peame öösel jälle salaja ringi hiilima.“

„Ikka veel?“ karjatan ma. „Jumala pärast, me ju praktiliselt elame koos!“

„Mulle see ka ei meeldi, aga see on mu vanemate maja, seega...“

„Oh, taevas küll, Ollie,“ ütlen ma toolil kõssi vajudes. „Sa oled kahekümne kuue aastane mees ja su kehal pole ainsatki religioosset karva. Kas su ema tõsiselt loodab, et me jagame tema eksiarvamust, et sa oled neitsi?“

Seekord paneb ta mõlemad kulmud mängu. „Noh, ma ei taha vastu vaielda. Ma ei ole just kindel, kas ta on sellest lõplikult toibunud, kui Calebile ja tema keskkooliaegsele tüdrukule peale sattus.“

Ohkan, teades, et olen kaotanud. Mulle on alati meeldinud Ollie ja ta ema lähedased suhted, ja kui kulli ja kirja visates tähendab see, et ta täidab ema tahtmist, kes nõuab meile eraldi magamistube, siis on asi vaeva väärt. Ja hoolimata Ollie kahtlevast suhtumisest kut-suda June kogu nädalaks meiega kaasa, ma tean, et Rachelil pole selle vastu midagi.

Nüüd pole mul vaja muud teha kui veenda June'i kaasa tulema.